

“Ik vind dat
iedereen
het verdient
zich te kunnen
ontplooiën”

Op de bank bij prinses Máxima

Onze eigen Wieke ging bij prinses Máxima op de thee. Bij haar op de bank hebben ze het uitvoerig gehad over haar passie: microfinanciering op de kaart zetten in Nederland. En hoe ze haar werk combineert met de zorg voor de drie kleine prinsesjes.

Op de bank bij prinses Máxima

“Ik blijf het moeilijk vinden om afscheid van de kinderen te nemen”

Natuurlijk rijden we eerst verkeerd, maar uiteindelijk belanden we op het landgoed waar De Eikenhorst staat, het thuis van prins Willem-Alexander, prinses Máxima en hun dochters. Op een kruispunt van laantjes zien we drie borden: De Amaliaaan, de Alexialaan en de Arianelaan. Wat leuk! Ik parkeer mijn auto op het plein voor de entree. Dat mijn smoezelige auto en ik dit mee mogen maken! Een vriendelijke lakei laat ons binnen en in een smaakvol ingerichte salon wachten wij totdat de Prinses ons kan ontvangen. Plotseling zwaait de deur open. “O, hier zijn ze!”, roept de Prinses stralend en schudt ons de hand. “Wilt u koffie? Ik wel, dat heb ik nodig!” De jetlag van zeven uur, vlak na haar reis naar Mexico is haar niet aan te zien.

WIEKE: “Kijk, voor u! Drie speciaal voor de prinsesjes gesigndeerde Jan, Jans & de kinderen-boeken.”

MÁXIMA: “O, wat leuk! Amalia kan net lezen, dus zij kan hier mooi mee oefenen. Haha, meneer Kruis heeft het helemaal goed met zijn tekening over grapjes maken voor Alexia. Dat doet ze graag.”

WIEKE: “De reden dat ik hier bij u thuis op de bank zit, is omdat u meer bekendheid wilt geven aan microfinanciering in Nederland. Dat hier opzetten, is uw droom. U wilt ondernemers-in-spé helpen een bedrijf op te richten door te zorgen voor coaching en krediet. De

afgelopen jaren hebt u keihard gewerkt om dit op poten te zetten en het gaat heel goed, inmiddels zijn er al 35 MF-ondernemerspunten waar mensen met hun vragen terecht kunnen. Hoe hebt u dat aangepakt?”

MÁXIMA: “In het begin was het niet makkelijk om het in Nederland op te zetten. Het was niet vanzelfsprekend: waarom zouden Nederlanders microfinanciering nodig hebben? En hoe doe je dat op een duurzame manier, zodat het er over twintig jaar nog is? We hebben veel gesprekken gevoerd voordat de Raad voor Microfinanciering werd opgericht. Toen ik ook gevraagd werd om zitting te nemen in die raad zei ik meteen ja! We hebben echt wel even zitten puzzelen hoe we het zouden aanpakken en door adviesbureau McKinsey laten onderzoeken of microfinanciering in Nederland überhaupt wel nodig was. Die behoefte bleek inderdaad te bestaan. En niet alleen aan kredieten, maar vooral ook aan coaching.”

WIEKE: “Hoe komt het dat u hierin zo geïnteresseerd bent?”

MÁXIMA: “Ik ben geboren in Argentinië, een land dat als zoveel Latijns-Amerikaanse landen op economisch gebied moeilijke tijden doormaakte. Als kind had ik het goed, maar toch zag ik dat een stabiele economie nodig was om iedereen kansen te kunnen geven. Al heel jong wist ik dat ik wilde helpen om daarvoor te zorgen. Daarom besloot ik op mijn veertiende na mijn middelbare school Economie te gaan studeren. Toen ik vervolgens bij een bank in New York ging werken, kwam ik in aanraking met microfinanciering. Waanzinnig vond ik dat. Juist wat volgens mij zo hard nodig was!”

WIEKE: “Ik was wel een beetje verbaasd, moet ik u bekennen. Nederland hoort bij de rijke landen. Bij microkrediet denk ik aan bittere armoede, omdat ik het in het buitenland zo vaak tegenkom. Ik heb zelf voorbeelden gezien in steden als Chennai en Mumbai. Daar zag ik letterlijk dat vrouwen rechttop gingen lopen, wanneer ze werden geholpen. Dat zijn on-Nederlandse situaties.”

MÁXIMA: “In Nederland valt het misschien minder op dat er ondersteuning nodig is. De meeste mensen hebben wel een verzekering of een spaarrekening. Maar de mensen die een bedrijf willen beginnen, hebben niet altijd toe-

gang tot krediet en coaching. Nu is er een deur om aan te kloppen voor hulp. Vooral coaching is heel belangrijk voor met name vrouwen die wel plannen hebben, maar niet weten hoe ze het moeten aanpakken. Soms speelt geld niet eens zo'n grote rol, omdat mensen zelf spaargeld hebben voor het opzetten van een bedrijf. En anderen hebben weer coaching én hulp bij financiering nodig. Uit de eerste cijfers blijkt wel dat microfinanciering in Nederland nodig is. Afgelopen jaar zijn er op deze manier al zeshonderd kredieten verstrekt. Dat zijn dus zeshonderd ondernemers die niet bij een bank terecht konden, maar nu dankzij microfinanciering aan de slag kunnen. Ik hoop dat we over een poosje ieder jaar tienduizend ondernemers op weg kunnen helpen.”

WIEKE: “Goed om te weten! Dus als Libelle mij ooit ontslaat en ik wil mijn eigen Bed&Breakfast beginnen, dan kan ik daarvoor bij een van de MF-ondernemerspunten aankloppen! Ik zou wel heel veel begeleiding nodig hebben, denk ik. Ik heb mijn belastingformulier van 2008 nog niet eens ingevuld.”

MÁXIMA: “Als je een idee hebt, kracht en passie, dan moet je er voor gaan. Maar niet iedereen is een ondernemer, vandaar dat er eerst een intakegesprek wordt gehouden. Soms leidt dat tot de conclusie dat iemand zichzelf toch niet echt ziet ondernemen. Ook dat is goed, want dat voorkomt frustraties én dat je later in het proces veel geld verliest. Onze klanten – of ze nou jong, oud, man, vrouw, allochtoon of autochtoon zijn, met of zonder uitkering – behandelen we als ondernemers en daarmee bespreken we alles wat er bij het starten van een bedrijf komt kijken. Ook het omgaan met geld bijvoorbeeld.”

WIEKE: “Nu was ik zelf een moeder die haar kinderen zakgeld beloofde, maar dat meestal vergat. Dan kwamen ze weken later hun geld alsnog opeisen en dat liep behoorlijk op. Ik heb dat toen niet goed gedaan, maar gelukkig is het toch nog goed gekomen. Toch zie ik om mij heen dat jongeren zo makkelijk met hun geld omgaan, alsof het niet op kan.”

MÁXIMA: “We weten allemaal: jong geleerd, oud gedaan.”

WIEKE: “Wat u zegt... Gaat u uw kinderen zakgeld geven straks?” >

Op de bank bij prinses Máxima

“Het geeft veel voldoening om te merken dat dromen worden waargemaakt”

Op de bank bij prinses Máxima

◀ MÁXIMA: “Ja, over een poosje. Maar daarvoor zijn ze nu nog te klein. Ze hebben wel al een spaarpot.”

WIEKE: “Doen ze daar ook iets mee? Mag de spaarpot stuk zodat ze er iets leuks voor kunnen kopen?”

MÁXIMA: “Amalia begint nu een beetje te bedenken wat ze ermee zou willen doen. Maar ze moet eerst nog wat meer sparen...”

WIEKE: “U bent een werkende moeder. U zegt: ik houd van mijn werk, ik ben er gek op. Ik ken ook moeders die meteen stoppen met werken om altijd bij hun kinderen te zijn. Ikzelf zit er een beetje tussenin. Ik zie mezelf nog op Schiphol worden uitgezwaaid door mijn kinderen toen ik voor een maand naar Indonesië ging. De jongste liep daar in zijn veel te grote, nieuwe jas en hij huilde zo. Ik ging dat vliegtuig in, maar het was alsof ik met elastieken weer naar mijn kinderen werd getrokken. Als er maar niets met mij gebeurt, dacht ik steeds. U reist ook zoveel voor uw werk. Herkent u mijn gevoel?”

MÁXIMA: “Ik denk dat dat voor alle werkende moeders hetzelfde is, voor mij ook. Mijn kinderen en man hebben prioriteit, zij zijn het allerbelangrijkste. Als ik in Nederland ben, dan ben ik veel met onze kinderen. Ik breng hen altijd naar school. Ophalen probeer ik ook iedere dag te doen, maar helaas lukt dat niet altijd.”

WIEKE: “Tja, dat moedergevoel hè. Ik heb me vaak heel schuldig gevoeld naar mijn kinderen toe. Ik dacht: waarom doe ik dit toch, waarom ga ik weer weg? Bah!”

MÁXIMA: “Maar het hoort er ook bij. Ik moet me niet schuldig voelen, want reizen komt nou eenmaal bij mijn werk kijken. Maar ik probeer het wel zoveel mogelijk te beperken. Ik blijf het ontzettend moeilijk vinden om afscheid van hen te nemen.”

WIEKE: “Ze zijn ook zo leuk... Drie prachtige dochters hebt u.”

MÁXIMA: “Ik geniet heel erg van hen. Ach, ze zien ook wel dat ik soms niet anders kan. Gelukkig bellen we regelmatig met elkaar wanneer ik er niet ben. Het is gewoon dat ik ze dan zo mis. En zij mij ook. Daar tegenover staat dat mijn werk mij enorme voldoening geeft. Dat ik mensen kan helpen, inspireert me om nog steeds door te gaan. Ik stel wel grenzen. Toen

ik mijn nieuwe functie bij de Verenigde Naties aannam, heb ik er wel bijgezegd dat ik niet meer dan een bepaald aantal landen per jaar wil bezoeken.”

WIEKE: “Als u thuis bent, kunt u uw werk dan wel van u af zetten?”

MÁXIMA: “Ik moet bekennen dat ik 's avonds als de kinderen slapen vaak thuis ook nog wat doe. En ik praat de hele tijd over mijn werk, haha! Over de gesprekken die ik overal in het land heb gehad met mensen, of over de microfinancieringsprojecten die lopen. Het houdt me bezig. Bijvoorbeeld het stel Ed en Nouria, die samen een Marokkaanse winkel wilden beginnen en wat hun gelukt is. Of Jiska, een alleenstaande moeder die begeleiding heeft gezocht en met een krediet van Qredits haar eigen massagestudio heeft geopend. Ze is heel blij en met enorme voldoening kijkt ze naar alles wat ze heeft bereikt. Die trots, dat is ook microkrediet. Ik vind het fantastisch!”

Wieke: “En als u dat thuis bespreekt, helpt prins Willem-Alexander u dan ook wel eens?”

MÁXIMA: “Ja, hij geeft wel advies natuurlijk. Niet zozeer over de inhoud, maar hij zegt wel: misschien kun je eens met die en die praten. Hij helpt me vooral door gewoon mijn man te zijn. Door mij te steunen. En dat doet hij elke dag. Natuurlijk ben ik soms moe, zit ik met alle ballen tegelijkertijd in de lucht. En soms gaat het allemaal niet zo snel als ik zou willen. Gelukkig zegt hij dan: ‘Nou schat, ga maar door. Het komt wel goed.’ Hij is altijd positief.”

WIEKE: “Wat geweldig dat hij u zo steunt. Ik herinner me dat mijn moeder altijd opbleef als mijn vader destijds als minister-president een spannende bijeenkomst in de Tweede Kamer had. Zij was zijn klankbord, al gaf ze hem ook wel adviezen die hij nooit opvolgde, omdat die net wat te rigoureuus waren. Zij geloofde in hem en ik hoorde dat dit bij u wederzijds ook zo is. Het moet fijn voor u zijn dat u in ons land het werk kunt doen dat zo goed bij u past.”

MÁXIMA: “Ik heb ook de luxe dat ik het kan doen vanuit mijn positie. Daarin voel ik me echt bevoorrecht.”

WIEKE: “U bent heel geliefd in Nederland, maar bij het opzetten en begeleiden van microfinanciering komt meer kijken dan lid zijn van het Koninklijk Huis. Wat is uw specifieke talent

dat dit u zo goed af gaat?”

MÁXIMA: “Ik ben een doorzetter. Dat is het meer dan iets anders. Vooral wat betreft microfinanciering heb ik een heel sterke visie: ik vind dat iedereen het verdient zich te kunnen ontplooiën. Natuurlijk heb ik het niet alleen gedaan. Onze adviezen aan staatssecretaris Heemskerk zijn goed uitgevoerd door Economische Zaken. Ook het ministerie van Sociale Zaken werkt goed mee aan dit onderwerp en we krijgen steun van het ministerie voor Wonen, Werken en Integratie. In samenwerking met de banken hebben we Qredits opgericht die kredieten tot € 35000,- verstrekt. Voor de coaching zijn op verschillende plaatsen MF-ondernemerspunten geopend. Daar kunnen mensen zo binnenlopen met hun vragen. Dat begint nu allemaal te lopen. Ook verschillende branches raken steeds meer betrokken. Er zijn bijvoorbeeld al kappers en accountants die als vrijwillige coaches bij een MF-ondernemerspunt met beginnende ondernemers gaan praten over wat ze kunnen verwachten. Maar we hebben vrijwilligers uit nog veel meer vakgebieden nodig. Ik doe bij deze een oproep aan ondernemers die daarbij willen helpen!”

WIEKE: “Het zal toch niet alleen doorzettingsvermogen zijn? Nu ik u zo aanhoor, vind ik u ook communicatief heel vaardig!”

MÁXIMA: “Meent u dat? Dat vond ik in het begin helemaal niet. Ik heb juist veel moeite gehad om uit te leggen wat ik precies bedoelde.

Het belang van microfinanciering is moeielijk over te brengen. Financiën is geen makkelijk gespreksonderwerp, het is vaak te technisch, maar dit heeft haast nog meer te maken met mensen dan met geld. Uiteindelijk gaat het erom dat die ene persoon geholpen wordt op een manier die bij hem past.”

WIEKE: “Het klinkt nu alsof u, als u geen prinses was geworden, eigenlijk het liefst zelf bij zo'n MF-ondernemerspunt had willen werken om klanten te helpen.”

MÁXIMA: “Misschien wel! Maar het mooiste van mijn werk vind ik dat ik mag luisteren naar de plannen en de dromen van zoveel verschillende mensen. En het geeft een geweldige voldoening om te merken dat de geboden kansen worden gegrepen en dat dromen worden waargemaakt. Dat geeft mij de energie om door te gaan.” □

“Hij helpt me vooral door gewoon mijn man te zijn. Door mij te steunen”

Begin je eigen bedrijf! Microfinanciering in Nederland

Stel: u hebt een droom om een winkel te beginnen, maar weet niet hoe u dat moet aanpakken. Of het geld ontbreekt om erin te investeren. Speciaal voor (startende) ondernemers die nog wel wat hulp kunnen gebruiken, is microfinanciering in het leven geroepen. Microfinanciering in Nederland is een combinatie van coaching en krediet en is bedoeld voor zowel starters als doorstarters met haalbare ondernemersplannen.

Behoefte aan begeleiding? Dan kunt u terecht bij een Microfinanciering (MF)-ondernemerspunt bij u in de buurt voor hulp bij het opstellen van het ondernemingsplan, het vinden van een geschikte bedrijfsruimte of het aanvragen van een microkrediet. Mocht na de start nog ondersteuning nodig zijn, dan kunt u in contact worden gebracht met een coach uit de praktijk die u verder helpt bij het ontwikkelen van ondernemersvaardigheden. Ook op financieel gebied kunt u daar verder worden geholpen. Het is mogelijk om een microkrediet tot € 35.000,- aan te vragen bij kredietverstrekker Qredits, een samenwerking van onder andere banken en het ministerie van Economische Zaken. Net als bij een bank moet je bij Qredits een degelijk bedrijfsplan overhandigen. De regeling bestaat in heel Nederland. Alleen in Flevoland, Rotterdam, Twente, Leeuwarden en Tilburg geldt een andere regeling: de Borgstellingsregeling. Kijk voor meer informatie en inspiratie op www.eigenbaas.nl en op www.qredits.nl.